

„Igen emberségesen bántak velünk” (ApCsel 28,2)

Kétszázhetvenhat hajótörött érkezett egy szigetre a Földközi-tengeren, miután két hétig hánykódott a hajó a viharban. Ezek az elázott, kimerült és rémült emberek megtapasztalták tehetetlenségüket a természeti erőkkal szemben, és szembetalálták magukat még a halállal is. Volt köztük egy fogoly, aki Róma felé tartott, hogy ott a császár ítéletet mondjon felette.

Igaz, manapság is hasonló híreket hallunk, de ez Pál apostol története, aki Rómába tartott, hogy ott a vértanúsággal koronázza meg evangelizációs tevékenységét.

A Gondviselésbe vetett rendíthetetlen hite tartotta fenn őt, és annak ellenére, hogy fogoly volt, bajtársainak is segítségére tudott lenni, míg el nem vetődtek Málta partjaira.

Itt a sziget lakói eléjük mentek, és odahívták őket fölmelegedni egy nagy tűzhöz, és gondoskodtak róluk. Három hónap múlva pedig, a tél vége felé, ellátták őket mindennel, amire szükségük volt ahhoz, hogy biztonsággal tovább induljanak.

„Igen emberségesen bántak velünk”

Pál és hajótörött társai nagyon meleg és konkrét emberséget tapasztaltak a helyiek részéről, akikhez addig még nem jutott el az evangélium fénye. Nem sietősen vagy személytelenül fogadták őket, hanem a vendégek szolgálatára álltak, kulturális, vallási vagy társadalmi előítéletek nélkül. Ez csak akkor lehetséges, ha az egész közösség és az egyes személyek is magukra veszik a problémát.

Minden ember természetéből adódóan képes arra, hogy befogadja a másikat. Mint teremtmény magában hordozza az irgalmas Atya képét, akkor is, ha még nem lobbant benne lángra a keresztény hit, vagy meggyengült volna. Az ember szívébe van írva ez a törvény, melyet Isten ígéje Ábrahámtól fogva[1] Jézus egészen meglepő kijelentéséig fénybe helyez és nagyra tart: „Idegen voltam, és befogadtatok.”^[2]

Az Úr fölkinálja kegyelmének erejét, hogy a mi törékeny akaratunk eljuthasson a keresztény szeretet teljességére.

Pál ezzel a történettel arra is tanít, hogy bízzunk Isten gondviselés-szerű közbelépésében, és ismerjük fel, értékeljük a sok jót, amit mások konkrét szeretetéből kapunk, akikkel az élet összehoz.

„Igen emberségesen bántak velünk”

Az Apostolok Cselekedeteinek ezt a versét javasolták a Málta szigetén élő különböző felekezetű keresztények az egység imahetére mottóul 2020-ban[3].

Ezek a közösségek nagyon sok kezdeményezést indítottak el közösen a szegények és a menekültek javára. Ételt osztanak, ruhát és játékot a gyerekeknek, valamint angol nyelvet oktatnak, hogy segítsék a társadalmi beilleszkedést. Szeretnék növelni a befogadóképességüket, és ezzel egyidőben elmélyíteni a közösséget a különböző egyházakhoz tartozó keresztények között, hogy a közös hitükről tudjanak tanúságot tenni.

Mi vajon hogyan teszünk tanúságot testvéreinknek Isten szeretetéről? Hogyan járulunk hozzá, hogy egységes családok, szolidáris települések és igazán emberséges társas kapcsolatok épüljenek? Chiara Lubich ezt ajánlja:

„Jézus megmutatta nekünk, hogy szeretni azt jelenti: elfogadjuk a másikat, ahogy van, úgy, ahogy Ő elfogadott mindannyiunkat. Elfogadjuk a másikat, ízlésével, gondolataival; hibáival, azzal együtt, hogy más, mint mi vagyunk. [...] Ez azt jelenti, hogy magunkban helyet készítünk neki, elűzve szívünk-ből minden elhamarkodott véleményt, ítéletet és ösztönös elutasítást. [...] Akkor szerezzük a legnagyobb dicsőséget Istennek, ha erőfeszítéseket teszünk, hogy elfogadjuk a felebarátunkat, mert így vetjük meg a testvéri közösség alapjait. Semmi nem okoz akkora örömet Istennek, mint az emberek közötti igazi egység. Az egység Jézust hívja közénk, és az Ő jelenléte mindent átformál. Így közeledjünk hát minden felebaráthoz, fogadjuk el őt teljes szívünk-ből, hogy előbb vagy utóbb megszülessen vele a kölcsönös szeretet.” [4]

Letizia Magri

[1] vö. Ter 18,1-16

[2] Mt 25,35

[3] A keresztények egységéért minden évben imahetet tartanak. Az északi féltekén január 18-25-ig, a déli féltekén vagy a mennybemenetel vagy pünkösd ünnepén.

[4] C. Lubich, Az élet igéje 1986. december

forrás: fokolare.hu